

Міністерство освіти і науки України

Державний заклад
«Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського»
кафедра політичних наук і права
Центр соціально-політичних досліджень «Politicus»

**X ВСЕУКРАЇНСЬКА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ
З МІЖНАРОДНОЮ УЧАСТЮ**

**СУЧАСНА УКРАЇНСЬКА
ДЕРЖАВА:
ВЕКТОРИ РОЗВИТКУ
ТА ШЛЯХИ МОБІЛІЗАЦІЇ РЕСУРСІВ**

30 квітня 2026 р.

м. Одеса

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

**ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД
«ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШИНСЬКОГО»
КАФЕДРА ПОЛІТИЧНИХ НАУК І ПРАВА
ЦЕНТР СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ «POLITICUS»**

**X ВСЕУКРАЇНСЬКА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ
з міжнародною участю**

**СУЧАСНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА:
ВЕКТОРИ РОЗВИТКУ ТА ШЛЯХИ
МОБІЛІЗАЦІЇ РЕСУРСІВ**

30 квітня 2026 року

м. Одеса

УДК 321(477)(063)

DOI: <https://doi.org/10.24195/UkrainianState2026-10>

*Рекомендовано до друку Вченою радою Університету Ушинського
(протокол від 28 травня 2026 року № 14)*

Сучасна українська держава: вектори розвитку та шляхи мобілізації ресурсів : матеріали X Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю, м. Одеса, 30 квітня 2026 року. Одеса : ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», Центр соціально-політичних досліджень «Politicus», 2026. 583 с.

Рецензенти:

Кокорев О. В., доктор політичних наук, доцент, в.о. завідувача кафедри журналістики, соціальних комунікацій і ІТ-права Державного університету Інтелектуальних технологій і зв'язку.

Петінова О. Б., доктор філософських наук, професор, професор кафедри філософських і соціологічних студій та соціокультурних практик ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

Організаційний комітет конференції:

Наумкіна С. М. – доктор політичних наук, професор, завідувач кафедри політичних наук і права Університету Ушинського;

Музиченко Г. В. – проректор з наукової роботи, доктор політичних наук, професор, професор кафедри політичних наук і права Університету Ушинського;

Гедікова Н. П. – доктор політичних наук, професор, професор кафедри політичних наук і права Університету Ушинського;

Проноза І. І. – кандидат політичних наук, доцент, доцент кафедри політичних наук і права Університету Ушинського;

Каменчук Т. О. – кандидат політичних наук, доцент, доцент кафедри політичних наук і права Університету Ушинського;

Таску-Ставре М. – доктор політичних наук, професор, професор Бухарестського університету (Румунія);

Хевцуріані А. – доктор наук у сфері міжнародних відносин, професор факультету права та міжнародних відносин, Грузинський технічний університет (Грузія).

У збірнику матеріалів X Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю «Сучасна українська держава: вектори розвитку та шляхи мобілізації ресурсів» представлено результати наукових досліджень науково-педагогічних працівників, здобувачів вищої освіти, молодих науковців та практиків із вітчизняних і зарубіжних закладів вищої освіти та наукових установ, об'єднаних прагненням до осмислення актуальних викликів державотворення, суспільного розвитку та післявоєнної відбудови України.

Матеріали збірника охоплюють широкий спектр актуальних проблем сучасної політичної, правової, економічної та соціогуманітарної науки. У наукових доповідях і дослідженнях висвітлено питання розвитку та модернізації політичних інститутів і процесів сучасної держави, правових та економічних механізмів відбудови України, інформаційної безпеки та протидії гібридним загрозам в умовах глобальних трансформацій. Значну увагу приділено філософським засадам державотворення, соціальним практикам і менеджменту соціокультурного розвитку, а також питанням євроінтеграції, транскордонної співпраці, міжнародних партнерств і регіональних стратегій сталого розвитку в умовах сучасних політичних та соціальних змін.

Збірник відображає високий рівень наукової дискусії та міждисциплінарного підходу до аналізу суспільно-політичних процесів, сприяє розвитку наукової комунікації та міжінституційної співпраці. Матеріали конференції становлять практичний і науковий інтерес для дослідників, викладачів, здобувачів освіти, представників органів державної влади, місцевого самоврядування та фахівців у сфері політичних, правових, економічних і соціогуманітарних наук.

Матеріали подано в авторській редакції. За зміст та достовірність наведених фактів, цитат і даних відповідальність несуть автори.

РЕФЛЕКСІЇ

Antonova Toneva Adriana	DEMOCRATIC TRANSFORMATION AND EUROPEAN GOVERNANCE STANDARDS IN CONDITIONS OF CONTEMPORARY SECURITY CHALLENGES	534
Taşcu-Stavre Miroslav	UKRAINIAN–ROMANIAN CROSS-BORDER COOPERATION AS AN INSTRUMENT OF EUROPEAN INTEGRATION	537

СЕКЦІЯ 6. РЕГІОНАЛЬНІ СТРАТЕГІЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ В УМОВАХ ПОЛІТИЧНИХ І СОЦІАЛЬНИХ ЗМІН

Бондар Віта	ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ТА ВІДНОВЛЕННЯ: РОЛЬ ГРОМАД У РЕАЛІЗАЦІЇ РЕГІОНАЛЬНИХ СТРАТЕГІЙ ВІДБУДОВИ	540
Вареник Софія, Тимошенко Наталія	ТРАНСФОРМАЦІЯ ЗОВНІШНЬОТОРГОВЕЛЬНОЇ СТРАТЕГІЇ ЯПОНІЇ В КОНТЕКСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ СТІЙКОСТІ	543
Гавриленко Анна, Гринько Віталій	ІННОВАЦІЙНІ ЦИФРОВІ ТЕХНОЛОГІЇ В УПРАВЛІННІ ЗАЛІЗНИЧНОЮ ЛОГІСТИКОЮ В УМОВАХ: ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРИКЛАДНІ АСПЕКТИ	547
Гранін Данііл	ІНСТИТУЦІОНАЛІЗАЦІЯ ГІБРИДНОЇ ВІЙНИ: ВІД ТРАДИЦІЙНИХ МЕДІА ДО СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ	548
Гринько Віталій	СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ ФІЗКУЛЬТУРНО-СПОРТИВНИХ ПОСЛУГ В ГРОМАДІ В УМОВАХ ПОЛІТИЧНИХ І СОЦІАЛЬНИХ ЗМІН (РЕГІОНАЛЬНИЙ СТАНДАРТ)	551
Козловська Людмила, Чернишов Олександр	РОЛЬ МІГРАНТІВ-БІЖЕНЦІВ ВІД ВІЙНИ В УКРАЇНІ 2022-2026 РР. В ЛОКАЛЬНИХ СТРАТЕГІЯХ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЄС	554
Петришина Дар'я, Бурковська Анна	СТРАТЕГІЧНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ	558
Попазогло Артур	ПОЛІТИЧНІ РИЗИКИ ТА СТРАТЕГІЇ ЇХ МІНІМІЗАЦІЇ В ПРОЦЕСІ ВІДБУДОВИ УКРАЇНИ: РЕГІОНАЛЬНИЙ ВИМІР	561
Постернак Ірина, Постернак Сергій, Постернак Олексій	ЕНЕРГОЕФЕКТИВНА СТРАТЕГІЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ОДЕСИ: ДОСЛІДЖЕННЯ ТРАНСФОРМАЦІЙ ТА ВИКЛИКІВ	565
Проноза Інна, Ляшенко Софія	РЕГІОНАЛЬНА ПОЛІТИКА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ: ДОСВІД ДЛЯ УКРАЇНИ	569
Хлистун Єгор, Бодирєв Дмитро	ПЕРЕДОВІ ПІДХОДИ У ВОГНЕВІЙ ПІДГОТОВЦІ ПРАВООХОРОНЦІВ: ПОТОЧНИЙ СТАН І МАЙБУТНІЙ РОЗВИТОК	575
Shkurov Yevhen	BRANDING IN THE CONTEXT OF FORMING THE CITY'S VALUE PROPOSITION	578

Художня гімнастика сприяє гармонійному фізичному розвитку, зміцненню здоров'я та формуванню корисних навичок, що позитивно впливає на якість життя студентів.

Література:

1. Круцевич Т. Ю., Пангелова Н. Є. Сучасні тенденції щодо організації фізичного виховання у вищих навчальних закладах. Спортивний вісник Придніпров'я. 2023. № 1. С. 12-18.

Гранін Д.В.

аспірант кафедри політичних теорій
факультету психології, політології та соціології
Національного університету «Одеська юридична академія»
м. Одеса, Україна

ІНСТИТУЦІОНАЛІЗАЦІЯ ГІБРИДНОЇ ВІЙНИ: ВІД ТРАДИЦІЙНИХ МЕДІА ДО СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ

Однією із головних політичних характеристик першої третини ХХІ століття є розвиток специфічної форми соціально-політичної інтеракції – гібридної війни.

Трендом політики стали глобалізація та інституціоналізація гібридної війни. По-перше, глобалізація означає перехід від застосування гібридної війни у внутрішній політиці (електоральні скандали чи дискредитація у публічній політиці та управлінні) до гібридних війн як інструменту реалізації зовнішньо-політичних стратегій держав. По-друге, інституціоналізація гібридних війн потребувала створення окремих «інститутів війни» (від окремих блогерів до фабрик ботів («шкарпеткових ляльок»), які впроваджували нові правила інформаційних маніпуляцій, медіа-скандалів, диверсій та хакерських атак, а також розробляли нові технології гібридних війн.

Солідаризуємось із наступною думкою: «Гібридна війна, як тип соціально-політичного конфлікту міждержавного рівня, розвивається як поступова ескалація з використанням різних форм і методів психологічного тиску та інформаційних технологій маніпуляції масовою свідомістю, розпалювання громадянської ненависті, погіршення стану функціонування економіки, спотворення демократичних процедур реалізації народного права, занурення у хаос системи публічної влади, дипломатичні технології. Невійськові форми

боротьби передбачають використання тактики «керованого хаосу», активізацію антинаціональної, антисоціальної мобілізації в різних формах: сепаратистські рухи, використання тактики терористичних дій, масові заворушення, силове захоплення адміністративних будівель. Військова фаза гібридної війни розгортається на піку соціально-політичного конфлікту з метою примушення країни-жертви до миру на умовах країни-агресора» [2, с. 111].

Інституціоналізацію гібридної війни у першій третині XXI століття слід визначити як перехід від ситуативного використання дезінформації до систематичного маніпулювання суспільством у внутрішній політиці й здійснення інформаційних інвазій у зовнішній політиці. Протидія гібридній агресії є одним із завдань для України під час російсько-української війни.

Погодимось: «Сьогодні для України, під час інформаційного протистояння з РФ, захист власного інформаційного простору та національної інформаційної безпеки є однією з найважливіших цілей державного управління, а також першим кроком на шляху до формування позитивного іміджу держави на світовій арені, успішної європейської інтеграції та розвитку самодостатньої національної самоідентифікації» [1, с. 64].

Еволюція від централізованих медіа (традиційних медіа XX століття – телебачення, радіомовлення, преси) до децентралізованих соціальних мереж, які ґрунтуються на інтернет-комунікаціях дозволяє агресору здійснювати мікротаргетинговий вплив, руйнувати критичне мислення населення та поляризувати суспільство.

Серед основних етапів інституціоналізації гібридних війн виокремлюються наступні:

1) етап інформаційних війн у традиційних медіа, коли інструментами впливу стали телебачення, радіомовлення, друковані медіа, кінематограф тощо. На цьому етапі головним завданням стало формування порядку денного влади та суспільства, створення ключових повідомлень під час виборів. Поступово відбувалось становлення віртуальної реальності, у якій традиційні медіа створювали простори інформаційних війн та віртуальних (проте цілком реальних за своїми наслідками) конфліктів;

2) класичний етап гібридних війн. На цьому етапі інструментарій медіа щодо гібридних війн значно розширився та ускладнився, фактично зникла державна цензура у діяльності медіа. З'явилися сторінки традиційних медіа у мережі інтернет, а також окремі мережеві медіа (з інтерактивністю та можливістю вибору контенту й коментування). У гібридних війнах починають широко використовуватись комунікативні технології (політична реклама, пропаганда, зв'язки із громадськістю тощо), а також технологія медіа-скандалів;

3) на сучасному етапі основною ареною гібридної війни стають соціальні мережі. Повною мірою у гібридних війнах використовують можливості інтерактивності – коментування та просування інформації у соціальних мережах. На зміну журналістам першої хвилі, як суб'єктам інформаційних війн приходять блогери та інфлюєнсери. Погодимось із тим, що «Порівняно із епохою пропаганди на телебаченні, цифрова дезінформація потребує анонімних пропагандистів – «шкарпеткових ляльок», які керуються власниками «фабрик ботів» та/або «невидимою рукою» алгоритмів штучного інтелекту. На зміну професійним журналістам і не менш професійним пропагандистам «галактики МакЛюена» приходять «зграї «наноінфлюєнсерів» [3, с. 39].

На цифрових платформах (Facebook, Instagram, Telegram, TikTok, X) методи ведення гібридної війни стали мережевими та горизонтальними. Активно застосовуються наступні технології гібридної війни: - мікротаргетинг; - ехо-камери; - децентралізація дезінформації (створення мереж ботів, «тролів» та фальшивих акаунтів; - вірусний контент (замість раціональної аргументації акцент робиться на емоційно заряджені фейки); - кібербулінг (атаки на політиків, представників публічної політики, лідерів думок та активістів). Окремо слід відзначити нову технологію гібридних війн у соціальних мережах – інформаційно-психологічні спеціальні операції (ІПСО). Їх небезпека полягає у використанні емоційно зарядженого контенту, а також у раптовості та швидкості розповсюдження.

Отже, наприкінці ХХ – у першій третині ХХІ століття відбувається інституціоналізація гібридних війн. Слід виокремити три етапи інституціоналізації гібридних війн: 1) інформаційні війни у традиційних медіа; 2) класичний етап (адаптація комунікативних технологій до інтернет-комунікацій); 3) етап мережових гібридних війн, коли ІПСО поєднуються із хакерськими атаками та руйнуванням критичної інфраструктури.

У цілому, у процесі інституціоналізації гібридних війн поєднуються глобалізація та створення «інститутів війни» (мережі блогерів та інфлюєнсерів, «ботоферм» та технологій «шкарпеткових ляльок»).

Література:

1. Данько Ю. А. Соціальні мережі як інструмент інформаційної війни рф проти України: особливості та механізми протидії. *Сучасне суспільство: політичні науки, соціологічні науки, культурологічні науки*. 2023. Том 2, № 27. С. 53-66. URL: <https://journals.hnpu.edu.ua/index.php/politology/article/view/14247>
2. Єнін М. Н., Мельниченко А. А., Мельник Л. І. Гібридна війна як різновид соціально-політичних конфліктів: сутність, технології, домінуючі

дискурси. *Актуальні проблеми філософії та соціології*. 2019. Вип. 25. С. 102-112.
URL: <https://dspace.onua.edu.ua/items/453a0e92-b228-4717-8ced-b3c7c70afdb3>

3. Яковлев Д. В. Цифрова дезінформація: технології пропаганди соціальних мережах. *Трансформація українського суспільства в цифрову еру* : матеріали IV Всеукр. наук.-практич. конф. (м. Одеса, 21 берез.2025 р.). Одеса, 2025. С. 36-40. URL: <https://dspace.onua.edu.ua/items/78402330-3b8d-4d85-ac84-a00336807746>

Гринько В. М.,

викладач кафедри фізичного виховання та спорту
Український державний університет залізничного транспорту,
м. Харків, Україна

СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ ФІЗКУЛЬТУРНО-СПОРТИВНИХ ПОСЛУГ В ГРОМАДІ В УМОВАХ ПОЛІТИЧНИХ І СОЦІАЛЬНИХ ЗМІН (РЕГІОНАЛЬНИЙ СТАНДАРТ)

Актуальність проблеми. Розвиток фізичної культури і спорту є важливим чинником формування здоров'я населення та соціального добробуту. В Україні одним із ключових показників ефективності цієї сфери є рівень залучення населення до рухової активності та стан фізичного здоров'я різних соціальних груп.

В умовах децентралізації суттєво зростає роль територіальних громад, які отримують повноваження щодо організації та надання фізкультурно-спортивних послуг. Водночас відсутність системного підходу до управління їх якістю обмежує ефективність розвитку галузі. Досвід країн Європейського Союзу свідчить, що навіть за стабільного фінансування рівень залучення населення до спорту може залишатися недостатнім, що вимагає впровадження нових управлінських механізмів [1, с. 54].

Основні результати дослідження. Необхідність впровадження системи управління якістю. Встановлено, що сучасні умови розвитку громад потребують переходу від фрагментарного управління до системного підходу. Якість фізкультурно-спортивних послуг має забезпечуватись не лише контролем результатів, а управлінням усіма процесами їх надання [2, с. 38].

Система управління якістю дозволяє:

Наукове видання

Сучасна українська держава: вектори розвитку та шляхи мобілізації ресурсів : матеріали X Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю, м. Одеса, 30 квітня 2026 року. Одеса : ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», Центр соціально-політичних досліджень «Politicus», 2026. 583 с.

Опубліковано в авторській редакції